

[Aase Olesen]

vidt ikke er særlig logisk, idet man siger, at det, den medarbejdende ægtefælle skal tage som personlig indkomst, skal beregnes af det samlede overskud, dvs. af såvel kapitalafkast som personlig indkomst. Det kan man jo sige ikke er det mest logiske rent skatteteknik, men det har altså været nødvendigt at gøre det, så længe man ikke kan betragte ægtefæller som interessenter i en virksomhed.

Jeg vil gøre opmærksom på, at der i socialministeriet sidder et udvalg og arbejder med de selvstændiges sociale sikkerhedsnet, og før det udvalg er færdigt, tror jeg ikke, det vil være muligt rent politisk at røre ved disse ting. Jeg vil dog gerne varsle, at når vi ser resultatet af det arbejde, så vil vi forsøge, om vi kan skabe flertal for en ændring af disse spørgsmål, og indtil da vil vi naturligvis arbejde for gennemførelsen af denne ordning og dette forlig.

Om ægtefællebeskatningen generelt vil jeg sige, at vi naturligvis ikke under skatteforhandlingerne har kunnet opgive princippet om at ligestille ægtefæller rent skattemæssigt. Men vi ved også lige så godt som alle andre, der har været inde på dette spørgsmål, at ligestillingsproblemet i et vist omfang støder ind i det andet princip, som er grundlæggende for vor skattelovgivning, nemlig evneprincippet.

Vi har bøjet os for de ønsker, der var om at tage særligt hensyn til familier med enten kun én indkomst eller en meget stor indkomstforskel hos de to ægtefæller, og det hensyn er taget i det bundfradrag på 130.000 kr., som ligger i 6 pct.-skatten.

Uanset hvad man nu har måttet sige om de fordelingsmæssige virkninger, så vil jeg tro, at selv SF vil erkende, når vi får set på tingene i udvalget, at vi med dette særlige bundfradrag og retten til at overføre det i lighed med retten til at overføre personfradrag, har opnået at lette skatten på de lavere mellemindkomster på en måde, som vi ikke kunnet have gjort det, hvis vi skulle have kørt videre uden dette særlige fradrag. Det er den mekanik, der er i det, og det kan være vanskeligt at gennemskue, men når man kigger på tallene, vil man se, at det har været nødvendigt at lave disse tre former for indkomstskat for at få den lettelse på de lavere mellemindkomster, som man ønskede.

Så skal jeg kort sige om børnefamilieydelsen, at der specielt er to ting, som har været

vigtige for det radikale venstre. Den ene er, at vi jo oprindeligt ønskede værdien af personfradraget udbetalt til alle. Det var en anden måde at tage hensyn til eneindkomstfamilierne på. Dette kunne vi ikke komme igennem med. Men vi er kommet igennem med en del af det, nemlig for så vidt angår de 10.000 kr., som man har nedsat personfradraget til børn med; det bliver udbetalt til alle under 18 år i form af den værdi, det har, nemlig 5.000 kr., så her har vi altså taget hul på begyndelsen til en borgerløn.

Det andet er spørgsmålet om, hvordan vi får udbetalt børnetilskuddene, og hvordan vi finder ud af, hvem der skal have de børnetilskud, men det skal jeg vende tilbage til i et senere indlæg, da min taletid er opbrugt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Dette kan jo både være en god dag og en bitter dag. Jeg har snakket om skattereform i 12 år herinde i tinget, og nu bliver man vel i fremtiden, i al fald de førstkommende år, frataget den mulighed at snakke om en skattereform, når man er deltager i den nu fremsatte reform.

Jeg må sige som de andre, at det selvfølgelig ikke er kristeligt folkepartis skatteforslag, der ligger her. Det var mere radikalt, lidt mere vidtgående, og det var – mener vi jo – meget mere forenklet. Men vi ved også udmærket, at vi ikke selv kan gennemføre en reform. Det ville sandsynligvis tage mange flere år, end det måske for andre partier ville tage, i al fald hvis man skal se på vores styrke, så derfor har vi fundet det rimeligt at gå ind i det almindelige samarbejde om at få tilfredsstillet så mange af vores synspunkter som muligt, og jeg må da sige, at vi har fået tilfredsstillet en del af vore synspunkter i de forslag, som nu foreligger.

Jeg skal ikke gå i detaljer her, men jeg vil dog tillade mig at nævne et par enkelte punkter, som jeg er glad for at man har taget hul på. Jeg ved ikke, om man kan videreudvikle det i fremtiden, men jeg har i al fald i mange år fremført det synspunkt, at vi ikke kunne leve med rentefradragsreglerne, som de var, fordi de præmierede et stort privatforbrug og lånoptagning og ramte opsparingen, idet staten jo med det skattesystem og med det skattetryk, vi fik, betalte 3/4 af renten på de lån, vi optog; inflationen kunne så